

Csergő
er Etel,
ay Béla,
Róbert,
sánszky

e g r e j
es Ilma,
za Gab-
ozmata
ch Ella,
Mariska
Szabad-
y Béla,
Aranka
k, Lei-
z Irma
hatóan
Müller
chlech-
Irma,
Iverina
Ilona,

m e g
aléria,
Hubert
From-
t, Hie-
Elvira.

mában
beküld-

Egy
ymma-
1 frt.

Egy
ymma-
1 frt.
tva a

ada-
si.

-épület.
sulat.

BABA-MADARAK. 4. *Bagolyfiak.* (Lásd a 343. lapon.)

A TÜNDÉR KASTÉLY.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás)

— MÁSNAP készültünk is nagyban, hogy csinosak, tiszták legyünk a nagyapa érkezésekor. Ez persze unalmas volt, mert csöndesen kellett üldögélni, sétálgatni, nehogy összegyűrjük ruháinkat. Végre-valahára berobogott a kocsí és kiszállt a nagyapa, komolyan, mint mindig. Én elébe szaladtam.

— Isten hozta, nagyapácska! De örülünk, hogy eljött!

Azt hittem, hogy ezzel valami nagyon szépet és kedveset mondtam. Annál inkább megzavarodtam aztán, mikor a nagyapa így szólt:

— Dehogy örültök, gyerekek! Nem örültök bizony ti egy csöppet sem, hogy itt lesz a szigorú nagyapa és a mig itt lesz, addig nem szabad csintalankodni. Tanuld meg, gyermek, hogy mindig csak az igazat mondd.

Fülig vörösödtem, mert hát, mi tagadás benne, úgy volt az nálam, amint a nagyapa mondta. De mellettem Miczike nem zavarodott meg egy csöppet sem, hanem nyugodtan és szeliden nézett a nagyapára; pedig Miczike ilyenkor olyan szép volt, hogy még festve sem láttam szebbet. A nagyapa is, a mint ránézett, szelidebb arcot mutatott, ami különben rendes dolog volt.

— Nos Mária, hát te nem szólsz semmit?

— Nem nagyapácska... azaz csak azt mondanám, amit Gusztika mondott, mert tudjuk mi, hogy milyen jó vagy hozzánk... és olyan boldogok vagyunk

itt ezen a szép helyen, annyira hálásak vagyunk, hogy ide küldtél!

A nagyapa szigorú arcza majdnem elérékenyültnek látszott. Megsimogatta Miczikét s inkább magának dörögő:

— Igazat beszél-e? ... Ugyanaz a tekintet... arcz...

Aztán megint a szokott komoly hangján kérde:

— Csakugyan tetszik itt nektek?

— Oh nagyon! feleltük mindnyájan.

De hát az a haszontalan Palika nem belekotyantotta mindjárt:

— Nagyon tetszik, kivált hogy nincs lezke.

— Igaz! Jó, hogy emlékeztetsz! Holnapután újra elkezdték a tanulást, már gondoskodtam róla.

Tessék! Ezzel mindjárt el volt rontva a mi kedvünk. De hát bele kellett nyugodni, ami annál könnyebb volt, mert úgy találtuk, hogy a nagyapa itt mégsem annyira komoly és szigorú, mint volt a városban. Elvitt magával a templomba is, csakhogy csodálkozásunkra kocsiba ültünk.

— Nagyapácska, mondtam, mi elsőtalunk gyalog is, nincs messze a falu.

— Nem oda megyünk, hanem a szomszéd falu templomába.

— De mikor ez közelebb van!

— Ne legyen rá gondod! És jegyezzétek meg, hogy az itteni templomnak és paplaknak még csak közelébe sem szabad mennetek.

Ezt már megint nem értettük, mert az Isten házában már csak nem érhet semmi baj. Tovább azonban nem mertünk kérdezősködni. Délután a nagyapa sétára

vitt m
mert a
sehol.
minha
ban. M
egyetr

van m
tozik.

M
nem t
azt ve
ben m

nagyap

ez má

összer
hallom
kertet

nénk r

akárho

A
a kérd
figyelt

megett

A

nagyap
tudta,
hallott
gondol

vitt magával s ennek már igazán örültünk, mert a kertünkön túl még nem voltunk sehhol. Kivezetett a mezőre s úgy látszott, mintha neki is nagy öröme telnék a sétában. Meg-megállt s hosszan elnézegetett egyetmást, aztán elgondolkozva mondá:

— Igen, emlékszem... most is úgy van mint hajdan... itt falun kevés változik...

Mivel még sohasem voltunk kint, nem tudtuk merre járunk. Egyszerre csak azt vettük észre, hogy a kertünk közelében magas falkerítés mellett haladunk.

— Ezen túl van a mi kertünk. ugy-e nagyapa?

— Nem, itt egy más kert van... ez más házhoz tartozik.

— És ott ki lakik?

— Most senki, felelé a nagyapa összeránczolt homlokkal. Régóta senki... hallom, hogy most eladják a házat és kertet... annál jobb!

— Ha nincs ott senki, nem mehetnénk mi oda játszani? kérde Palika.

— Nem bizony, mert nem a miénk!

— De a mi kertünkben mehetünk akárhová?

— Természetesen!

A nagyapa láthatólag unta ezeket a kérdéseket és elfordult, de bár nem figyelt többé, Palika még mindig kérde:

— És azon az ajtón ott a falban be-mehetünk, ha nyitva lesz?

— Természetesen!

Azóta sokszor gondoltam, hogy a nagyapa, mikor ezt mondta, nem igen tudta, mire felel, alkalmasint nem is hallotta a kérdést. De ekkor nem ezt gondoltam, hanem inkább azt, hogy ha a

nagyapa olyan könnyen megengedi oda bemennünk, akkor ott ugyan nem lehet semmi érdekes. Sokat különben akkor épen nem gondoltam erről, mert szaporán odább sétáltunk. Az ut tulsó felén nagy vizet pillantottunk meg. Miczike oda akart szaladni.

— Jaj mennyi nefelejts! Mindjárt szedek egy kis bokrétát.

— Maradj itt! parancsolá a nagyapa.

Meglepetve néztünk rá. Látta, hogy csodálkozunk s így szólt:

— Az veszedelmes hely... sajnálom, hogy nem az enyém. Én már rég betöltöttem volna. Kicsi tócsának látszik, de nagyon mély s a partja szakadós; a ki beleesik, oda vész.

— Jaj! Talán már beleveszett valaki?

— Bele, az én gyermekkoromban... jól emlékszem... Igerjétek meg, hogy soha közelébe sem mentek annak a tónak.

Már megint valami, aminek közelébe sem szabad menni. Mi leányok különösen sajnáltuk, mikor a víz partján olyan sok szép nefelejts nyilott; de a nagyapa kívánta, hát ünnepiesen megfogadtuk, hogy nem megyünk oda soha.

— Így jól van, mondá a nagyapa. Tudom, hogy megtartjátok, amit ígérték.

Ha gyermekek voltunk is, azt már tudtuk, hogy a nagyapa azért szólt így, mert miattunk aggódik; őszintén ígértük tehát, hogy nem megyünk oda.

Egy-két nap mulva a nagyapa visszatért a fővárosba, mi pedig a régi életünket folytattuk. Csakhogy nem egészen a régít. Mert a tanulás újra kezdődött. Nem nevelőnőt kaptunk, hanem a közeli

városkából járt ki hozzánk tanító. Szelid, komoly ember volt, kit mindjárt megszerettünk. Szépen megmagyarázott mindent amit nem értettünk. Szigoruan kívánta, hogy jól végezzük a dolgunkat, de nem kívánta, hogy az egész napot a szobában töltsük. Reggel ment a kocsink érte s délben megint visszatért. A feladványunkkal ebéd után mindjárt elkészültünk, aztán mehettünk játszani.

Eszünkbe sem jutott másfelé menni, mint a kertbe. A nagypapa elutazása után megint el akartuk mindjárt játszani a tündérajátékot. Annál a csukott ajtónál, mely az elátkozott kastély gyanánt szerepelt: füvet, mohát hordtunk össze az elátkozott királykisasszony, azaz Miczike számára.

— Oh, de ez még sincsen jól! mondá Miczike. Hiszen így a királyfi mindjárt lát. Csak ezt az ajtót ki lehetne nyitni!

Ekkor Palika hirtelen neki iramodott és elszaladt. Nem értettük, mit akar. Pár perez mulva visszatért s így szólt:

— Most hunyjátok be a szemeteket.

— Miért?

— Csak hunyjátok be. Majd azután látni fogtok valamit.

Megtettük. Egy kis zörgést hallottunk.

— Most már szabad! szólt Palika. Nézzetek az ajtóra.

Oda néztünk, — hát kulcs volt a zárban.

— Hol vetted azt a kulcsot? kérdeztük csodálkozva.

— Találtam... Minap ott az oszlopos házikóban. Mikor boszantottatok, félrevonultam és kaparásztam... ott találtam

a pallón a száraz levelek alatt. Később aztán, mikor erre az ajtóra bukkantunk, az jutott eszembe, hogy hátha ennek a kulcsa. Megpróbáltam és csakugyan beleillik a zárba. De akkor haragudtam, hát nem mondtam meg. Most már nem haragszom.

— Jaj te kedves, jó Palika! Ki hitte volna, hogy ilyen ügyes vagy! Nyissuk ki mindjárt!

Csakhogy ez nem ment oly könnyen. A kulcs nem fordult a zárban, mert ez be volt rozsdásodva. Nagyon rég nem nyithatták már ki. Hiába erőlködünk, nem birtunk a kulcson fordítani, pedig szinte égetett a kíváncsiság, mi lehet ott a rejtélyes ajtó mögött.

— Oh, tudom én már, mit kell tennünk! kiáltám. Olajat kell szereznünk és a zárba töltenünk, akkor majd kinyílik.

Szereltünk olajat, de a világért sem árultuk volna el, mire. Hanem amint ott a zárral mesterkedtünk, mégis támadt egy kis aggodalmunk.

— Igen, de mit szól a nagypapa, hogy bemegyünk? szólt Miczike.

— Semmit, felelé Palika. Hiszen kérdeztem és megengedte.

Sokáig mesterkedtünk, míg lassan-lassan a zárba bejuttattuk az olajat s a kulcs, melyet szintén megolajoztunk, forogni kezdett. Végre nagyot csikordult a zár s az ajtó kinyílt.

Izgatott kíváncsisággal pillantottunk be. Nem csodálkoztunk volna tulajdonképen azon sem, ha valóságos tündériterem tárult volna elénk, annyira benne voltunk a tündérajátékban. És mégis meglepett, amit láttunk. Mielőtt azonban

neki
nak, é
—
az ajtó

bejuto
most
semmi
akkor

neki adtuk volna magunkat a bámulásnak, én óvatosan mondtam:

— Menjünk be hamar és zárjuk be az ajtót, mert ha a kertész erre jár, min-

dent megtud... Van-e kulcslyuk belőlről? Van! Csukjuk be, így nem fog senki meglephetni.

Ugyancsak dobogott a szívünk, amint

... MÉLY BÓKOT CSAPOTT A KÉPNEK. (Lásd a 342. lapon.)

bejutottunk s végre szétnéztünk. Ha most gondolok rá, persze nem találok semmi különöset abban, amit láttunk; de akkor alig győztük a bámulást. Az igaz,

hogy gyönyörű terem volt, a hova nyitottunk. A kertünkre néző kopasz fal mögött nem igen lehetett ilyesmit sejteni. Az általunk kitért ajtótól jobbra magas abla

kokon át sugárzott be a napfény és ez ablakok egyike nyitva volt úgy, hogy a teremben épen nem volt olyan fojtó levegő, mint sokáig elzárt szobákban szokott lenni. A falakon hatalmas tükrök, köztök nagy képek függtek. A butorzonon meglátszott, hogy régi, de minden nagyon urias, drága volt; egy üveges szekrényben arany kötésű könyvek álltak szép rendben és ami leginkább feltűnt, az ablakban több cserépben szép virágok nyiltak. Világos volt ebből, hogy ez a hely nincs teljesen elhagyatva. De látszott ez még abból is, hogy sehol sem volt por a butorokon, tehát valakinek járni kell itt, a ki rendben tartja a szobát.

Ezt mi persze nem találtuk ki úgy rögtön, hanem lassan-lassan, amint apróra megnézegettünk mindent.

— No, ez már csak pompás kastély az elátkozott királykisasszonynak! mondá Palika.

— Gondolok is én most arra! szólta én. Inkább azt szeretném tudni, mi-féle terem ez? A nagyapa azt mondta, hogy itt nem lakik senki, pedig itt okvetetlenül nem rég járt valaki. Már pedig az ajtót mi előttünk bizony régóta nem nyithatta senki. Ez megint olyan furcsa, hogy nem érthetjük.

— Dehogy nem! szólta Miczike. Nézd csak, itt egy kis ajtó van.

Csakugyan egy kis kárpit-ajtó volt a falban, olyanra festve, mint a többi fal, azért nem vettük mindjárt észre.

— Van hát innen más kijárási is! De valjon nyitva van-e ez az ajtó?

Nyitva volt. Egy kisebb szobába jutottunk, melyben csak néhány nagy

szekrény, szék és asztal állt. De innen ismét nyílt ajtó s ez tárva állott. Ez egy nagyobb szobába vezetett, mely ismét igen szépen volt berendezve. De a mint ide beléptünk, nem ez tűnt fel, hanem egy kép a falon.

— Nini! kiáltá Palika. Ott van Miczike a falon.

Csakugyan, egy nagy arckép függött ott, szép aranyos keretben. Fiatal nőt ábrázolt, régi divatu ruhában és az arca szakasztott mása volt az én testvéremének, csakhogy kissé öregebb.

— Már ez csakugyan csodálatos! mondám. Hogy lehet ez?

— Talán a mamának arcképe, mondá Miczike.

— Az nem lehet... az ott van a nagyapa szobájában s tudod, mindig mondták, hogy nem hasonlítasz mamánkhhoz, inkább én ütöttem rá.

— Akkor talán a nagymama, szólta Palika. Jó napot, kedves nagymama.

És a bolondos fiu mély bókot csapott a csodálatos képnek. (Lásd a képet a 341. lapon.) Amint így közelre hajolt, fölkiáltott:

Ni, valami írva is van a kép alá!

— Elolvastuk — és ekkor ámultunk csak igazán. Az volt oda írva: »Mária Regina.«

— Az én nevem is! szólta Miczike, szinte megrettenve. Talán csak nem vagyunk igazán valami elvarázsolt kastélyban?

Ezuttal nem csak a kis Palika borzongott, hanem mi leányok is, kik máskor vele szemben olyan nagyon bölcssek voltunk. Hogy is ne, mikor ez itt mind olyan

csodá
dérka
csaku
ott ta

képre
ténjél
dolog
Miko
is me
a szó
terem
Az a
lette
zsám

fogur

lunk
van a

a köv
szinte
leány
és a

csodálatos, érthetetlen volt. Játékból tündérkastélyt keresünk a Miczikének és ime, csakugyan találunk, sőt még őt magát is ott találjuk lefestve pompásan.

Jó ideig csak bámézkodtunk, hol a képre, hol egymásra és vártuk, hogy történjék velünk valami újabb csodálatos dolog. De biz ott nem történt semmi. Mikor már sokáig hiába vártunk, végre is meguntuk és jobban szemügre vettük a szobát. Ez nem volt akkora, mint az első terem, de kedvesebben volt berendezve. Az ablak mellett csinos asztal állt, mellette kényelmes karszékek, az asztal alatt zsámoly.

— Itt pompás lesz üldögelni... ide fogunk jönni olvasni!

— Hátha még több szobát is találunk? szölt Miczike. Nézzétek, még ott is van ajtó, hátha az is nyitva van?

(Folytatása köv.)

KOCZKA REJTVÉNY.

E	N	G	Z
Z	R	E	I
R	N	G	G
E	E	I	I

Ezen 16 betűből szavak állíthatóak össze a következő módon: Az első függélyes és vízszintes sor egy magyar várost, a második egy leánynevet, a harmadik egy mutató névmást ad, és a negyedik a mozgásnak egy nemét jelenti.

BABA-MADARAK.

4. Bagolyfiak.

(Képpel a czimlapon.)

— EGERET! Csak egyetlen egy jó kövér kis egeret! Olyan éhes vagyok! Egy falatot sem ettem tegnap este óta.

— De még én sem! Én nem bánom, ha bár két egeret kapok is!

— Bizony, ezek a kis fiuk és leányok foghatnának nekünk egy pár egérkét, a helyett, hogy úgy bámulnak reánk. Mit akarnak?

— Képzeld, azt akarják, hogy beszéljünk nekik valamit magunkról, mert már más baba-madarak is megtették.

— Nem bánom, beszéljünk, legalább eltelik egy kicsit az idő addig, míg szüleink megjönnek a reggelivel. Mit nevettek? Talán hogy reggeliről beszéltek, mikor már esteledik? De hiszen látjátok, hogy mi baglyok vagyunk, már pedig a bagoly nem szereti a nappali világosságot. Nappal mi békességesen alszunk, mialatt más madarak röpkednek, mulatnak, eleséget keresnek. Mikor a nap lenyugszik, akkor ők is legnyugosznak, mi pedig akkor kelünk föl; már pedig reggelizni akkor szokás, mikor fölkeltünk, ugy-e? No's tehát: mi este reggelizünk.

Persze, be kell érniük azzal, amit este kapni lehet. Mi fiatalok még itt a fészekben várjuk, mit hozott a jó szerencse szüleink elébe, kik vadászatra mentek. Hoznak egeret, patkányt, békát, vakon-

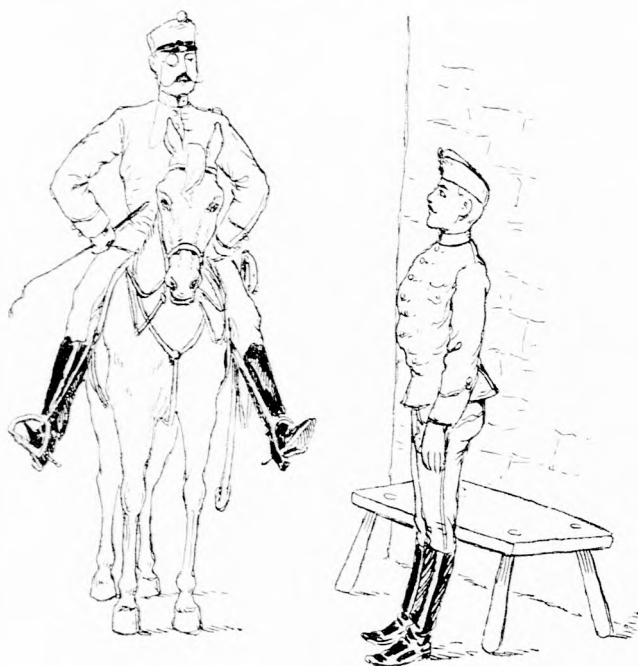
dokat, néha, de bizony ritkán, egy-egy fiatal nyulacskát is. De valamennyi közül legjobban szeretjük az egeret. Az való nekünk. Csakhogy nem jut mindennap, mert azok a hamis egerek, képzeljétek, elbujnak, ha baglyot látnak. No, ilyenkor jó a patkány is. De mondhatom, nem sze-

retem. Gondolom, ti sem? Talán még nem is kóstoltátok? Lám, mi nem vagyunk olyan finyásak és válogatósak.

Minap halat kaptunk reggelire, pedig nem is bőjti nap volt. Hanem ez ritka csemege is nálunk, mert mi baglyok nem vagyunk uszó madarak. Hanem multkor

A KÉT PARIPA.

(Rontó Pali és Vad Laczi újabb csinytevése.)

A kapitány szól elégedetten:

»Miska, derék hogy itt lellek helyben!«

egy halacska a holdfényben ott uszkált a tó felszínén, anyánk megpillantotta, lecsapott és kiragadta a vízből. Ezt azonban már csak nagy szükségben teszi, mikor egyebet nem talál és mi fiatalok nagyon kiabálunk eleség után.

Erről a mi kiabálásunkról sok helyen furesát hisznek az emberek. Azt hiszik, hogy a bagoly hortyog, mikor alszik. A hortyogás bizony nem szép szokás, pedig hallom, hogy vannak emberek, a kik teszik. De mi baglyok nem teszszük. Amit

annak
bagoly
más jó
A
lanság
és ha
mondja
nagyon
hanem

ha létez
kány, a
olyan h
nyugalm
nappali
guszna
ijesztőe
het, ho
mint a

annak hisznek, az nem egyéb, mint a bagolyfiak tompa dörmögése egérke vagy más jó falat után.

Általában a falusi nép sokféle oktalanságot gondol rólunk, üldöz bennünket és ha megkaparíthat, meg is öl. Ugyan mondjátok meg nekik, hogy ezzel bizony nagyon rosszat tesznek nemcsak nekünk, hanem saját maguknak is. Mert hát mért

üldöznek? Azért, mert éjjel röpkedünk, furcsa huhogó hangunk van és tornyokban, ócska romokban tanyázunk. Az ilyen helyekről a tudatlan, babonás emberek mindenféle kísérteti meséket beszélnek. Ha olyan helyeken látnak, azt hiszik, nekünk valami közünk van az ő bolondos meséikhez, boszorkányokkal vagy effélékkel van dolgunk. Jutna is eszünkbe, még

»A lovamról én leszálllok mostan, —
Itt a kantár, jól tartsd a markodban!«

ha léteznék igazán kísértet vagy boszorkány, ami nincs. Egyszerűen azért lakunk olyan helyeken, mert szeretjük a csöndes, nyugalmas tanyát, a hol nem zavarnak nappali szendergésünkben. Aztán haragusznak ránk a hangunk miatt, hogy ijesztően huhogunk. Az bizony meglehet, hogy nem olyan szép a hangunk, mint a csalogányé; de valljon elég ok-é

ez arra, hogy bántsanak? Hát az emberek mind tudnak-e szépen énekelni? Ugy-é nem? Nem nagy bolondság volna azt mondani, hogy a ki nem tud szépen énekelni, az gonosz? Egyik szegény kis atyánkfíára azt fogták rá, hogy mikor az ő »kuvik!« kiáltása hallatszik, az halált jelent. Mintha bizony szegény feje tudna felőle valamit, hogy ki meddig fog

élni. Örül, ha őt békeességben élni hagyják.

De ha üldöznek is, mi azzal fizetjük vissza, hogy hasznot teszünk az embernek. Elpusztítjuk a mezei egeret, ürögét, és más mindenféle kártékony állatot, mely a vetéseket rontja. Mikor éjjel a

gazda alszik, nem is álmodik róla, hogy mi megtisztítjuk földjeit. Tehát valóság-
gal hasznos madarak vagyunk. Legfö-
jebb ha néha-néha egy süldő nyulacskát
kaporitunk meg éhségünk csillapítására.
De ez még nem olyan nagy kár, marad
az embereknek is elég nyulpecsenye.

*»Jól vigyázz rá, mert ez ritka fajló.
Nesze, fogjad — egy kis borraivaló. —*

Hajdanában, az őskori görög népnél meg is becsültek minket. A bölcsesség istenasszonyának, Minervának kedvencz madarául tekintettek és vele együtt festettek le mindig bennünket is. Azóta is fennmaradt a hírünk, hogy a madarak közt mi vagyunk a bölcsék és tudósok.

Nem akarok olyannal dicsekedni, ami nem igaz, azért tehát megvallom, hogy mi bizony egy csöppel sem vagyunk bölcses-
bek, mint más madarak. Legföjebb azért mondhatják valakire, hogy »tudós bagoly«, mert a tudósok nem érik be a nappali munkával, hanem késő éjjelig buvárkod-

nak,
denki
ugy, n
V
szeme
ságot.
van eg
aki bá

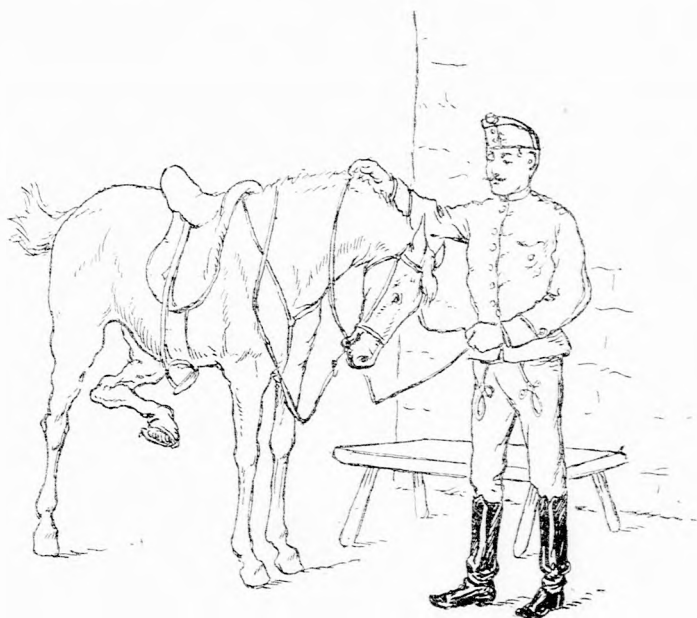
B
ezelőtt
Dsingi
egysze
néhány
zeléber
akart
neküll
s Dsin

nak, tanulmányoznak és mikor már mindenki alszik, ők még virasztanak, éppen úgy, mint mi baglyok.

Van különben bagoly, melynek a szeme jobban eltűri a nappali világságot. Ez tehát nappal is röpked; s van egy atyánkfia, a fehér jeges-bagoly, aki bátor ficzko is és ha vadászt lát, nem

ijed meg, hanem nyomon követi és a lelőtt vadat igyekszik elkaparítani.

Mai nap is van még nép, mely minket baglyokat nagyon megbecsül. De nem ám itt közel, hanem messze Ázsiában, a mongol nép az. Hogy pedig megbecsül, annak egy kis története van. Azt is elmondom.

*Telivér ló, szép mint a kívánat —
Miska kedvez a szép paripának.*

Réges régen, több száz esztendővel ezelőtt, élt egy hatalmas mongol fejedelem: Dsingisz khán. Nagy hadvezér volt, de egyszer megesett rajta, hogy mikor csak néhány katonával járt-kelt az ellenség közelében, nagy csapat támadta meg. Hiába akart volna ellenállni, csak futással menekülhetett. Az ellenség azonban üldözte s Dsingisz khán végre sűrű bokor közé

rejtőzött társaival. Alig bujtak el, egy nagy bagoly repült a bokrok közt álló fára. Az üldözők oda értek s kutatni akartak a bokrok közt, de vezérök így szólt:

— Ne vesztegessük az időt... itt nem lehet, mert nézzétek, bagoly pihen itt a fán, az pedig elriadt volna, ha emberek járnak itt. Siessünk, mert elszalasztjuk őket.

Elmentek és Dsingisz khán szerencsésen eljutott a maga táborába. Ez időtől fogva pedig a mongolok nagy tiszteletben tartják a mi bagoly-familiánkat, mert bagoly mentette meg a leghíresebb mongol vezért a csúfos elfogatástól.

Most már azonban egészen besötétedett, ti gyerekek már álmosok vagytok, nekünk pedig amott hozza ni bagolymanánk a reggelit. Tehát kívánjatok nekünk jó étvágyat s mi is kívánunk nektek jó éjszakát!

*Simogatja. »Nesze egy czukorka!«
A paripa vigan ropogtatja.*

A HÁROM PILLANGÓ.

— Tündér-mese. —

JANCSINAK ma nem volt iskolája. Testvérei nagy örömmel szaladtak ki a mezőre vagy az erdőbe, csak Jancsi ment a hegyek közé s egy mohos sziklán költé el reggelijét. A nap már jó magasan járt s egészen bevilágította a fiú

lábainál elterülő sudaras jegenyékkal beültetett völgyet, a hová soha sem mert lemenni, mert azon innen végződött már az ő falujok határa.

Pedig de szép volt oda lenni! Az apró zöldlevelű barnás vadvirágokon ezer apró piros bimbó diszlett, melyeket szorgalmas méhikék dongtak körül. A tiszta légben három pillangó: egy fehér, egy piros és

egy ké
mert
Végre
Valjon
rekken
csábito
ra. Le
M
langóh

tavon
dús m
lepték
tottan
márvá
leány
fóhér,

egy kék, Jancsit negédesen csalogatták, mert hasztalan igyekezett őket elfogni. Végre letűntek a sötét völgy mélyébe. Valjon utánok menjen-é? A hőség oly rekkenő, a hely pedig, ahol Jancsi volt, csábítólag hívta őt egy kis délutáni álomra. Lefeküdjék?

Míg Jancsi így gondolkozott, a pillangók ismét oly közel jártak hozzá, hogy

elfelejté föltett szándékát s utánok sietett. Egy patakhoz ért, melyen keskeny híd vezetett keresztül s aztán egy szigetre, melyet sűrű erdő környezett. A három pillangó arra repült s Jancsi mögöttük szaladt.

Egyszerre pompás kastély előtt állt, mely körül tágas, gyönyörű kert terült el, hol szökőkutak csörgedeztek, a kék

*Vár a Miska... s kissé bizony szenderg;
Amott hátul két fiú jelen meg.*

(Vége következik.)

tavon hattyúk uszkáltak, melynek partját dús növények s ragyogó színű virágok lepték el.

Jancsi remegve lépett be s meghatottan nézte e pompát és fényt. Végre egy márvány-terembe jutott, hol három kedves leányka fogadta őt mosolyogva: az első fehér, a második vörös, a harmadik pedig

ruhát viselt. Egy oszlopon három pár lepkeszárny függött: egy vörös, egy fehér és egy kék.

Hogy Jancsi bámulva nézett szét, a három leányka megszólította őt:

— Ugy-e bár esodálkozol? Te most a »Képzlet« kastélyában, »Álomország« szigetén vagy, s ez a birtok a mienk, akik

a »Természet tündérének három gyermekei vagyunk. Egy gonosz varázsló, a hirhedt »Önző« bizonyos időre pillangókká varázsolta át minket. Azonban ha itthon vagyunk, levetjük szárnyainkat s ismét emberi alakot váltunk. Akarsz velünk maradni s az időt velünk eltölteni?

— Oh nagyon! kiáltá Jancsi; hisz itt oly szép!

— Jó, folytatták a tündér testvérek; hanem soha sem szabad pillangót megölnöd, soha — egyetlen egyet sem; tudod? Mert hátha az épen a mi testvérünk volna!

— Dehogy ölk! felelé Jancsi; de különben is, én soha sem kinzok állatot.

— No ez szép tőled; s éppen azért megengedjük, hogy kertünkben kényed kedved szerint futkoshass.

Ennek Jancsi roppant megörült, mert a kertben mindenféle pompás almák és körték csüngtek alá a fáról s édes gohér, szamóca érett egyazon időben. Tündérkertben minden lehetséges.

Jancsi egész nap a három pillangótestvérral játszott. Délben láthatatlan szolgálk asztalt terítettek; ebéd után sétáltak, beszélgettek, zenéltek, míg az esti hűvös lég ismét a szobába kergette őket. Teázás után — mert a tündéri uri rendhez tartoztak — felolvasták egymásnak a legújabb lapokat, vagy himéztek s esinos apró kézi munkával foglalkoztak. Csak olykor unta el magát Jancsi, mikor a három testvér felölté szárnyait s mint pillangók kalandoztak el tül az erdőn az ő faluja felé, ahová — bátor jó dolga volt itt — mindjobban kezdett sovárogni. Végre erős honvágy lepte meg őt. Nem volt képes el-

titkolni szülőföldje, anyja s testvérei után volt epekedését, mind szomorúbbá lett s betegeskedni kezdett.

Egy napon a három testvér így szólt Jancsihoz:

— Jól látjuk, mint igyekszel honvágyadat eltitkolni. Hanem ha jól szét nézel, látni fogod, köröskörül mekkora viz választ el minket a te szülőföldedtől. De mégis van *egy módja*, hogy innen elmehess és újból szabad lehess. Mikor majd ismét lepkévé változtunk, vedd elő azt a hálót onnan a sarokból és fogj el bennünket. Mihelyt egy türe feltűztél minket, az »Önző« varázsló megbékél, a kastély eltűnik, a viz magától kétfelé nyílik s te ismét haza vándorolhatsz.

Jancsi keservesen elkezdett zokogni s mondá:

— Nem, nem! Inkább a szívem szakadjon meg a haza felé való vágyakodástól, mintsem egyet is bántsak közületek!

A tündér-testvérek erre összenéztek s aztán a legnagyobbik mosolyogva mondá:

— Mi csak próbára akartunk tenni téged. Mert olyan derék jó fiúcska vagy, teljesedjék kívánságod — térj ismét vissza a te szülő-faludba!

Jancsi búcsúzóul még egyszer körülszaladgálta a kertet, evett szőlőt, fűgét, almát, körtét, diót, epret s egy lugasban elszenderült. Mire fölébredt, megint ott a gyepen heverészett az esteli pírban, s három pillangó: egy fehér, egy vörös, meg egy kék lebegett körülötte.

Jancsi azonnal felugrott s a faluba futott. De midőn elbeszélte, hogy járt, jót nevettek rajta az emberek.

furáka

J

hatatl

kert s

hérke,

után.

C

ölébe

de egy

szalad

A

D

így sz

-

vér es

M

a nyár

fokra,

egy s

de azé

zlike.

lékezte

de a h

dén va

kedvez

vásod

kis leg

lyen le

rimese

nek eg

som. A

nak ez

mint v

de igen

nek: a

pejnek

a jelző

Ha az

zük »

megjeg

valójá

nyelv

ujból

segith

— No te ugyan mélyen alhattál és furákat álmodhattál! mondák neki.

Jancsit azonban nemsokára kimondhatatlan vágy lepte meg a kastély, a kert s a három testvér pillangó, a Hófehérke, az Esthajnalka és az Égszinke után.

Gyakran letekintett a sötét völgy ölébe s egy napon át akart menni a hidon, de egy mérges kutya neki ugrott s ő visszaszaladt a faluba.

A három pillangót azóta sem látta.

De ha egy-egy lepkét megpillantott, így szólt magában:

— Talán ez is a kedves tündér-testvér családjához tartozik!

Németből Irén néni.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Maár Laci. Ugy van, a mint hallottad. Én a nyáron csak ugyan rátettem lábamat az északi fokra, s reményem, hogy rajzok kíséretében egyet s mást el is fogok nektek beszélni ama zord, de azért nagyon érdekes vidékről. — **Mandel Erzsike.** Igazad van, s nagyon köszönöm, hogy emlékeztettél. A levélbélyeg ugyan mind megvolt, de a hozzá való levél elkallódott. Most már rend van minden. — **Feleki Józsi.** Ha egyszer a kedvező sors arra visz, élni fogok szíves meghívásoddal. Levelkéd örömemre szolgált. Hat éves kis legénytől szebb írást nem lehet kívánni. Milyen lesz az még esztendőre! — **Scharl Vilma.** Így rimesen már jobban kellett magát. De a rejtvénynek egy kéttagú szótagja ellen még van kifogásom. Azt mondod a 4-ik tételben: »Okos állatnak ez neve — *kese*«. A »kese« nem tulajdonnév, mint volna a »Villám«, »Szárca«, »Csillag« stb, de igenis melléknév, meghatározója a ló színének: a te esetekben a foltosságának. A fehér lábú pejnek, sárgának »kese«, helyesebben: »kesely« a jelzője. S aztán: okos állat ám a róka, kutya is. Ha az utóbbiban kerül is tarka, már nem nevezük »kesely ebnek« de »tarka kutyának«. E megjegyzéseim apróskodásoknak látszanak, de valójában nem azok, mert megtanítanak a nyelv szabatoságára. Ha — a mint elvárom — újból beküldöd, egy pár gyengécske rimen is segíthetnél. Ilyenek a: »parton — azon; né-

künk — kötünk; eszik — szeretik«. A ragok azonossága nem rim, ha csak úgy szólván betűnkint nem fődözik egymást. P. o.: »szálljon — álljon, írjon — bírjon«. Itt a gyökszavak pendülnek össze, s ez a fődolog. S ha már ennyifélel mondtam el, ajánlom »Torkos László verstanát«, amely a versírás mesterségére jól megtanít. A költészetre nem, mert ez az emberrel vele születik s csak később fejlődik ki benne. — **Csuzy Bari.** A légszeszgyártásnál a kőszénből elfolyó sötétpiros salakból készül a kedvesen virító anilin. — **Berger Jenő.** Abban a rejtvényben nincs hiba, mint a számos megfejtésből meg fogod látni. Csak gondolkozzál. Leveled többi részét kedves tudomásul veszem. — **Soós Jani.** A könyvnyomtatás feltalálójának, Gutenbergnek (s nem Guttenbergnek) Mainz városában láttam ércz-szobrát. — **Naschitz Gizella.** Azt írod: »tudom, hogy ön haragszik, mert már oly régóta nem irtam.« Honnan *tudod* te ezt? Panaszkodtam miatta? Egy kis olvasómnak sem kötelessége írni nekem, de a levelét mindig szívesen fogadom s felelek rá. — **Pécs Aladár.** A te rejtvényed sem szabatos. A 4-ik tételben ezt írod: »gaz — ily ember mindenkitől fél.« Talán megfordítva? S halandó lény nem csak az ember. — **Sonnenschein Fanni.** Nagyon általánosan van tartva. »Az egész eltakarja a legszebbet« — s ez alatt az *arcot* érted. De hisz vannak, amelyek nem a legszebbek s a maszka azokat is fedi. — **Baloghy Dezső.** Budapest legmagasabb tornya a ferencziek templomáé. Ennél ugyan fontosabbat is kérdezhetnél volna.

(Vége következik.)

Jótekonyság.

A bölcsöde javára: Fischer Ernő 1 frt. — A már eddig kimutatott 497 frt 22 krral együtt összesen 498 frt 22 kr és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Mandel Erzsike 25 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Mandel Erzsike 25 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!*

Forgó bácsi.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak

alkalmas a következő ifjúsági iratok sorozata.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s minden könyvkereskedésben, Bécsben Szelinszki Györgynél (Stefansplatz 6.) kaphatók:

- Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban, a Krisztus előtti negyedik század közepén. Barthélemy után az érettebb magyar ifjúság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fannetszetű képpel 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz. **A tarka könyv.** Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A negyedik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. Harmadik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjúsági irataiból a következők jelentek meg: 1. A tengeren túl. 2. Vidor Ferkó. 3. A milliomos. 4. Bűnhődés. 5. A becsület utja. 6. A milyen az ur, olyan a szolgálja. 7. A szokás hatalma. 8. Tiszteid atyádat és anyádat. 9. A becsületszó. 10. A helgolandi fiu. 11. A hü szív. 12. A jó tett is meghozza kamatjait. 13. A két-hú barát. 14. A magas északon. 15. A megtért. 16. A munka jutalma. 17. A szenvedések iskolája. 18. A testvérek. 19. Anyai szeretet. 20. Az életbiztosítás. 21. Az igazság napfényre jó. 22. Az Inka kincse. 23. Egy fédél alatt. 24. Egy lap a Szentírásból. 25. Hűség és álmok. 26. Ki mint vet, úgy arat. 27. Királyfi. 28. Loango. 29. Mylord. 30. Próbák. 31. Szegény és gazdag. Ára egy-egy kemény táblába kötött s *négy csinos képpel* ellátott kötetkének 50 kr.
- Ifjúsági emléklapok. Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.
- Kingsley Károly. **A hősök.** Görög tündérmesék gyermekek számára. Angolból fordította Pulszky Ágost. Egy könyomatu ezimképpel. Disz-kötésben (vörös angol-vászonban, aranyszegéllyel) 2 frt 50 kr.
- Marryat kapitány. **Rüstig Zsigmond**, a brémai kormányos. **Uj Robinson**, a magyar ifjúság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. 3-ik kiad. Kemény táblába kötve 2 frt.
- Martin M. **A természet három országa.** Különös tekintettel Magyarországra. A magyar ifjúság számára átdolgozta dr. Dulácska Géza. 32. táblán 262 színes ábrával s fametszetekkel. Színes kemény táblába kötve 4 frt.
- A „KIS LAP” különböző évfolyamainak tei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt
- Ney F. **Gyermekek könyve.** Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kőrajzzal 1 frt 70 kr.
- Remellay Gusztáv. **Fény és Boru.** Történeti elbeszélések. A mindkét nembeli érettebb ifjúság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.
- Szent László király, történeti elbeszélés az ifjúság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.
- Schmid Kristóf **ifjúsági iratai diszes kemény kötésben:** Klára. — Walther Florentin. — A rózsató. 70 kr. — A sajtóhiba. — Thimóthé és Philemon. — A drágakövek. — A csodaorvos. 70. kr. — Thalheim Etelka. — A karthausi kolostor. — A megrongált festmény. 70 kr. — A virágkedvelők. — Reinhold Tódor. — Valdomír. 70 kr. — A báránka. — A galambocsk. — Az elveszett gyermek. 70 kr. — Paulina. — A kalász-szedő leány. — A légy. 70 kr. — A jó Fridolin és a gonosz Ditrik. 70 kr. — Enstachius. — Márton, az öreg hegyi lakos. 70 kr. — Tanulságos beszélyek. 70 kr. — A jó Örzse. — A komlóvirág. — A legjobb örökség. 70 kr.
- Swanton-Belloc Luiza. **Pierre és Pierette**, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet vesztélyei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.
- Taylor A. **A gyermekek és a madarak.** Tanulságosan mulattató olvasmány 8—13 éves gyermekek számára. 17 angol fametszvényvel 1 frt.
- Történeti A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államferfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvű bácsi. A képeket rajzolta Szemler Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.
- Virágcsokor**, emlékül jó gyermekeknek és ifjaknak. Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Feladv. szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. est, 1886. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.